

PERIÓDICH INDEPENDENT, REGIONALISTA,
de Literatura, Art, Montepios, Varietats,
Noticias y Anuncios
Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

FUJIR PER LA TANGENT

D. Francesch Colom y Escoda és un redactor de'l diari regionalista de Reus *Lo Somaient*, y ab motiu de uns articles nostres va replicar en dit periódich respecte a'l contingut de un d'ells primer; mes després volent fernes la honra de entaular polèmica amistosa, generalisa la seva idea y en lo número de *Lo Somaient* de dimecres darrer intenta refutar algunas apreciacions nostras fetas en los articles de referencia.

Desde luego aghim a'l Sr. Colom la deferencia que 'ns demostra decidintse á controvertir argumentacions fundadas: y diem fundadas, considerant no solament la convicció nostra á l'expressarlas, sino atenent á que en dit article, que 'ns dedica, no tenint la forsa de la rahó s'escapa per la tangent.

Basta llejir lò dit pe'l Sr. Colom Escoda si 's vol comprobar lò asseverat en *Lo TEATRO CATALÀ* referent á que a'l catalanisme se 'l condueix per mal camí.

Nosaltres hem dit una y mil vegadas (y no 'ns cansarem de repetirho encara que fins avuy siga picar en ferro fret) que qui molt empuny poch extreny, que qui tot ho vol tot ho pert, que á sò de tabals no s'agafen llebras, y que las cosas plantadas per sèr fortas han de tenir fondos arrels.

Y això que és la tassis resultant de'ls articles que han molestat á l'entussiaista redactor de nostre bon company reussench, no ho desment pas lo Sr. Colom.

Ergo, si vol tirar per terra un castell qu'ell creu castell de cartas y no logra son intent per mes que ho próba, proba és això de que 'l castell té consistencia.

Ara preguntem: ¿ha desfet lo Sr. Colom y Escoda, en quí reconeixem talent é intenció periodística, ni un de'ls arguments que vol rebàtr?

Examinemho.

Comensa per colocalse entre 'ls fanàtics: reconeix que la premsa seria de Catalunya, escepció feta de la de banderís, no ha donat importancia á la suspensió decretada contra *La Renaixensa* y *Lo Regionalista*, si be se 'n ha dolgut: no desflá, ni ab la sátira que em-

plea, la certesa de que las assambleas anyals catalanistas sían una comedia disposta per certas associacions: no rebut—ni sols próba de ferho—la afirmació probada per nosaltres ab testimonis irrefutables de fragments de periódichs de Barcelona, de que alguns colocan Catalunya fora de Espanya: no nega—d' això ni 'n resa—las simpatías logradas á favor de'l catalanisme pe'ls coros de 'n Clavé obrant en sentit contrari a'ls manifestants barretinayres quant la saragata promoguda ab pretext de'l missatge a'l Rey de Grecia: no atenúa la conducta de'ls autors catalans y á la vegada capitosts regionalistas, que ab son modo de obrar han contribuít á ferir de mort la catalana escena: no desflá la manifestació feta per nosaltres de la relació existent en lo fondo entre 'l teatro català y lo referent a'l triunfo de la idea regional en pro de la futura sort de Catalunya: no desautorisa nostre assert de que 'ls catalanistas de acció—com ell los califica—van sempre plegats á exhibirse allà ahont los convé ó mes los hi agrada, y que si 's duhen una opinió favorable entre las massas petites de'ls adeptes, careix aquésta de la importancia que á sos actes donaria la opinió dominant en la regió tota: no justifica la necessitat ni 'l bè de procedir ab baladreig y patrioteria en las qüestions de interés palpitant péra la patria: no deixa véurer ni de molt lluny la eficacia de celebrar assambleas aparatosas sobre punts que si acás correspondrán sèr tractats pe'ls nostres fills: no combat nostra idea vertida de que a'l catalanisme li manca la forsa de'l número, forsa que li donará en son día la instrucció catalana a'l costat de la castellana quant s' ensenyi ab caràcter oficial.

En cambi, pretèn parodiar nostre article de 'l número 330, y ho fa fujint d' estudi; puig assegura que la seva corda sensible, de entrar en vibració havia de moure's desde 'l primer article *Caminar per mal camí*, mentres lo cert és que no li va pegar estrebada fins després de 'l quart en que parlàrem de la heretjia de bulto estampada pe'l Sr. Colom en *Lo Somaient* de Reus.

Diu ademès que 'ns hem ensanyat (ell diu ensenyat: serà errada d' impremta) massa ab fos catalanistas y mes que en ningú en la personalitat de 'l autor dramàtic Sr. Guimerà.

Perméti'ns dir que això no és cert. May en nostres

escrits hi ha ensenyament: podrà haverhi valentia, nervi, paraula gràfica, llenguatge fort si s' vol, expressió dura; pero no sanya. Entre 'ls catalanistas de acció hi ha amichs nostres de molts anys, autors á qui apreciem de veras, y aquíexa sola consideració quant no n' hi hagués d' altres, bastaria per' no ensanyarnos ab cap d' ells, y menos encara ab lo senyor Guimerá á qui sols coneixem de vista, á qui may havem tractat y que si á voltas és objecte de nostras censuras per considerar-lo un de 'ls principals en dirigir malament la causa catalanista, també ha obtingut nostre aplauso en altres ocasions, com per exemple á l' implantar oficialment la llengua catalana en l' Ateneo.

No 'ns valem may de la ploma per' atacar personalment á ningú: jutjem actes públics, sian de qui sian; y guiats sempre per ideas nobles que las suposem també en nostres adversaris, procurem expressarnos sense embuts, escrivint ó parlant clá y catalá.

Ja ho sab, donchs, lo Sr. Colom Escoda: á nosaltres se 'ns comprén per lo que diem, no per lo que deixem de dir; y per lo tant, sempre que vulga sostenir polémica vaji á l' fondo de 'ls assumptos y no fassi com á fet á l' voler posar lo dit á la llaga, que s' ha escapat per la tangent.

P. DE R.

NOTA.—Lo Delegat de Lo TEATRO CATALA en la Assamblea de Manresa, no era 'l mateix P. de R. com insinúa 'l Sr. Colom, de Reus: va sèr D. Joseph Martrús, qui va escriurer y firmar la ressenya publicada en aquest periódich.

¿Veu com vosté fa suposicions falsas, Sr. Colom?

Esirenos catalans

Romea.—*Terra baixa*, drama en tres actes, original de D. ANGEL GUIMERÁ.

Quant se va representar en lo teatro Lirich fa alguns anys l' ópera *Orfeo*, de Gluck, dirigida pe 'l mestre Bimboni, va tenir un éxit gran y merescut, y tots los intel·ligents van elojiar l' obra, la execució y sobre tot, y mes que tot, la direcció admirable de Bimboni. Tant va sèr l' éxit, que la empresa de 'l Liceo va fer cantar *Orfeo* a l' poch temps en lo gran teatro, dirigida per un mestre eminent y de renom musical... y la ópera va agradar menos 'sent la mateixa y tenint bon desempenyo y mes gran orquesta. ¿Per qué no va agradar tant? *Sotto voce* 's deya que va sèr perque 'l director eminent, creyentse superior á Bimboni y volent tréurer de la orquesta mes brillants efectes, havia alterat los temps venint á esmenar la plana á l' autor Gluck. Pero això 's deya *sotto voce*: ningú 's va decidir á dirho en lletres de motllo; 's tractaba de un mestre concertador eminent: s' havia de baixar lo cap.

Ara s' ha estrenat á Romea *Terra baixa*, de Guimerá: aquest senyor és una eminencia: ningú pót negarli sas qualitats d' autor dramátich: tothom reconeix sas dots de escriptor gran: conegudas són las bellasas de sas produccions mellors: son nou drama ha sigut aplaudit y ell festejat: sos entusiastas han celebrat una de las representacions en honor d' ell: lo teatro ab aquest motiu se omplí de gom á gom: *Terra baixa*, precisament en dita funció va tenir mes aplausos que las delicadas composicions musicals de 'l concert que distingits artistes van donar en l' escenari á l' acabar-se l' obra: tot induheix, per consegüent, á dir que *Terra baixa* és un de 'ls bons dramas de Guimerá.

Prou hi ha entre 'l públich molts que aixis no ho pensan; pero 's limitan á dir *sotto voce* la seva opinió, y com que 's tracta de autor de mérit, la crítica no 's resol á sèr crítica verdadera com hauria de sèr sempre, y aixis resulta que la entusiasta y compromesa exagera y la independent passa per alt cosas que no hauria de passarhi.

A un principiant deuen tenirse tolerancias: á un autor de talla, guardantli la consideració y 'l respecte deguts, deuen senyalárseli 'ls defectes a l' mateix temps que no se li han d' escatimar las alabansas per tot lo bo y gran de sas creacions.

Aixis hem obrat sempre en aquest setmanari, y ab aquest imparcial criteri, si be no infalible, parlarem també de 'l nou drama *Terra baixa*.

Aquesta obra és de caràcter sensacional. L' autor ha buscat tréurer partit de 'ls afectes de 'l cor, y ha tramut un argument per' que pogués haverhi lluytas de passions y com conseqüencia escenas efectistas y finals d' acte d' aplauso segur, procurant colocar la nota cómica a l' costat de situacions dramáticas culminants: S' ha esforçat en donar relleu á las figuras y en posarhi escenas ab grans bellasas literarias y ab dicció natural; mes com los personatjes no són reals, ni sempre són naturals sos sentiments, resulta en conjunt una producció artificiosa que si be causa efecte á l' auditori no conmue ni interessa en gran extrem.

Lo tipo de *Sebastià* és desigual, lo de *Marta*, incompreensible, y 'l de *Manelich* fals de 'l tot.

Y com aquets són los tres personatjes de que 's val l' autor per' desarrol·lar la trama dramática, á mida que 's descubreix que en sas passions no és or tot lo que llú, decau l' interés y 's véu que 'l treball de escriurer *Terra baixa* és mes de esforços imaginatiu que de natural concepció.

Lo natural seria que en l' acte primer, després de la escena última, en lloch de cóurer lo teló 's passés de un salt á la escena final de l' acte ters; perque 'l pastor *Manelich* tal com l' autor lo presenta y tal com ha de sèr en realitat, á l' véurer que possehint ja per muller á *Marta* aquesta li destina llit fora de la cambra nupcial; á l' véurer la claror de un llum dins de la arcoba ahont la núvia ha de dormir; á l' notar això, valent com és y desitjos de sèr marit de veras, y havent mort ja un llop segons ell conta, hauria d' anar á la arcoba, y si hi trobaba algú matarlo allí mateix.

Aquella dona recent casada que volent sèr bona s' avé á casarse y consent á l' mateix temps en sèr de 'n *Sebastià*, y passa per la baixesa repugnant de creure's que á l' pastor ja li han dit que tot y casantse ab ella no 'n gosaria, puig continuaria possehintla l' altre, és una aberració, una cosa incompreensible, un recurs d' autor inexpert desconexedor per cumplert de 'l cor humá, un impossible.

No 's concebeix que un home, sabi ó tonto, vell ó jove, valent ó cobart, hò ó dolent, cándido ó maliciós, luxuriós ó modest, si en la nit de bodas li succehis lo que 's figura acontéixer en *Terra baixa*, no entrés á l' arcoba per' defensar de 'l ser que anés á robarli la ditxa conyugal.

Aquell *Sebastià* que vol y dól, que estima y no estima á *Marta*, que procura casarla ab un idiota y pretén véurerla infeliz, que s' avé á buscar una pubilla per casars'hi y refer la hisenda; que s' avé á despendre's de sa amistançada per compláurer á la familia de sa promesa y que fa tan crédul y bonatxo á l' futur sogre pensant que, ab tot y mostrarse recelós per lo de *Marta* tolerará que un cop casada la pubilla la xicota segueixi en aquell moti, careix de base.

Tenim, donchs, domostrarat (perque 'ho ensenya l' obra que analisem) que la vritat de passions hi brilla per la sa ausencia, y resulta ab la major evidéncia que són de sorra ó de fanch los fonaments de 'l drama darrer de D. Angel Guimerá. No volem detallar altrás impropietats que surten naturalment de aytals defectes, y passem á enumerar los mérits que conté, ja que per sort no n' hi faltan.

S' hi nota en primer terme un llenguatge propi de 'ls interlocutors, empedrat de pensaments magnífichs, conténint parlaments ben desarrol·lats en multitud de escenas combinadas ab talent y enginy dramátich; de tal manera, que amagan fins á cert punt los defectes capitals, especialment á 'ls espectadors menos atents. Hi ha tipos ben sostinguts com lo de la *Nuvi* y altres hábilment dibuixats com lo *Tomás*; escenas interessants en certs moments y trossos de prosa que atreuen la atenció y són dignes de aplauso y de autor tan celebrat com Guimerá. Per últim se descubreix en los finals d' acte, una preparació efectista, cosa que sempre agrada á 'ls auditoris.

Aqueixas qualitats han sostingut l' éxit, ajudanthi també 'l treball de 'ls artistes, entre quins mereixen lo lloch d' honor la Sra. Llorente (que se sosté en un paper insostenible) y la Sra. Balestroni, com també 'ls Srs. Borrás, (Enrich y Jaume), Rubio, Piera y Llibre.—P.

Revisia teatral

Novedats.—Dimecres tingué lloch l' estreno de la òpera en tres actes y epílech, dividida en sis quadros titulada: *Artús*, lletra de D. Sebastià Trullol y Plana y música de D. Amadeo Vives.

La falta de temps nos priva de fer, com se mereix y desitjem, una sucinta ressenya de aquesta obra, la qual ferem, si Déu ho vol, en lo número vinent.

No obstant, adelantarem fets.

Fou aplaudida per la claque, que era numerosa y reforsada per casi tots los individus d' un orfeó de Catalunya, en moltes situacions que 'l públich de bona fé tingué que protestar.

Los aplausos foren unànims pera la cansó catalana que serveix d' intermedi entre 'ls quadros primer y segón de 'l tercer acte. Tingué de repetir-se.

La execució, en particular molt deficient.

L' orquesta, dirigida pe 'l Mtre. Perez Cabrero, molt be.

Eldorado.—*La boda de Luis Alonso ó la noche del encierro*, 's titula la sarsueleta estrenada dissapte, lletra de Xavier de Burgos y música de 'l Mtre. G. Jiménez.

Lo treball de 'l aplaudit autor dramátich se fá simpátich desseguida. Es de 'l género que mes agrada á 'l públich.

La música jès llástimal no está á l' altura de la fama de 'l reputat mestre y director d' orquesta Sr. Jiménez. Si tots los autors de la música d' aquesta obra tinguessin de cobrá 'ls drets que per propietat los correspondrien la part mes petita seria per' ell,

La execució, com de Eldorado; perfecta.

—Dilluns tingué lloch lo benefici de la artista senyora Campos.

Lo teatro plé, demostrá las justas simpatías ab que conta aquesta aplaudida diva.

Després de fer una perfecta imitació de la Serpentina miss Fuller, fou obsequiada ab artístichs y valiosos regalos de sos admiradors.

Granvia.—Desde dilluns funciona en aquet teatro la companyia d' opereta italiana en que hi figuran, en primer terme, las germanas Tani.

A la execució esmerada no és estrany respongui 'l públich omplint cada nit lo local.

Augurem á la Empresa felissos resultats y á 'ls artistas bona cullita d' aplausos.—FLORIDA.

SI Y NO

Publicats los dos articles *Música falsificada*, 'ns han preguntat alguns amichs si en lo fondo estem conformes ab la idea de 'l senyor Sunyol, això és: en la necessitat que hi ha de desterrar de 'l temple tota la música que no respongui á la ceremoniosa gravetat de 'l rito y á la divinitat de sa essencia religiosa, com també executat tan sols las obras musicals de Palestrina y Victoria.

Contestem: jés de imperiosa, imprescindible necessitat la primera? Si: jés beneficiós en absolut per 'l art musical religiós, la execució de las obras de 'ls citats autors? No.

Está á l' alcans de tothom la afirmació: fins los que no son músichs l' han vista.

La negació té d' ésser objecte de detingut estudi ja per sa part técnica, ja per sas dificultats de execució. Per això 'ls propagandistas d' aytal música indican sa conveniencia en la aceptació sens sondejar l' escabrós terreno, sols per que si, atribuhnit á 'ls mestres de capella la culpa, lo poch coneixement que de 'l art tenen lo gens entussiasme que per 'l art senten, sino sentim verdadera música religiosa en l' iglesia.

Ja fa temps que en aquestas planas nos ocupárem d' això mateix, precisant l' origen de 'l mal y proposant lo plan que certament nos tenia que doná la salut.

Lo senyor Sunyol, poch ó gens coneixedor de lo que passa en las sacristías, dona la culpa á 'ls mestres de capella per tocar missas carregadas de valsos, polkas y altres balls, y no está en lo just. Fan ells ab la música lo que ell deu fer en sa carrera d' inginyé industrial.

Va la persona interesada pera tractar de la celebració d' un funeral ab lo procurador funerari, aquest li diu las clases y 'l seu valor, li diu los ciris que hi haurá á l' altar major, las atxas, las bayetas, las cerillas, las dotzenas de cadiras, tot menos la missa que 's tocará y 'l número d' executants.

Si 'l preu se troba massa car sempre 'l procurador té á ma rebaixarlo, no de las atxas, bayetas, ciris, etcétera, etc., no; sino disminuhint lo número de músichs y cantant una missa de qualsevol autor.

Comprenen nostres lectors perque 'ls mestres de capella no tenen tota la culpa de que en las iglesias se profani la majestat de 'l cult ab música de teatro?

Donchs, nosaltres, direm lò que altrás vegadas hem dit: d' aquet *maremagnum* musical que regna en las iglesias, qui 'n té la culpa és la autoritat eclesiástica que consent se proveheixin las plassas de mestre de capella atenent sols á la cantitat y calitat de recomendacions.

No fá molt temps diguèrem com y de quina manera fou nombrat mestre de capella de S. Pere 'l senyor Mas. ¿Cóm se nombrá aquet senyor?

¿Cóm fou nombrat organista y mestre de capella de la Concepció D. Roberto Goberna?

¿Cóm obtingué la plassa de mestre de capella de S. Cugat, lo senyor que la desempenya?

¿Quins mérits demostrá possehir per' desempenyar la de Betlem, lo senyor Portas?

¿Devant de quin tribunal ha demostrat sa suficiencia 'l senyor Bofarull mestre de capella de S. Francisco?

Las precedents preguntas sols tenen una resposta: lo tribunal de la adulació y la suprema forsa de las recomendacions.

Qui sápigam un altre motiu que 'l digui.

Aquests no senten l' esclat bellíssim de 'l art en sa mes pura manifestació.

Lo profit és son objectiu; la materialitat de una resta, son desideratum.

Re 'ls fá las consideracions d' ésser l' iglesia 'l lloch ahont se troban y sia á l' iglesia hont s' ha de tocá sa música.

Recordem haver sentit un día en la Concepció, per ofertori d' un ofici de difunts, y tocat pe' l senyor Goberna, la amorosa cansó de 'l Magali de *Mireyas*, de Gounod.

¿Qué 'ls sembla á nostres lectors y á 'ls senyors P. del O. y E. Sunyol, de 'l concepte que dit senyor Goberna té format de la música religiosa y 'l respecte que imposa un ofici de requiem.

Y d' això ell no 'n té la culpa.

La té qui 'l va nombrar.

Un altre día, á 'l Pi, per' celebrar la festa de S. Fermín, los navarros, per últim evangeli, cantaren *El guernikaco arbola*, l' himne famós de Iparraguirre, 'sent mestre de capella 'l Rdo. Masvidal.

Donchs de que això succeheixi, ¿quí 'n té la culpa?

Si 'l criat fá alguna malifeta y 'l amo ho tolera ¿quí 'n tindrà la culpa?

Si 'l soldat romp la disciplina y 'l Jefe ho consent ¿quí 'n será 'l responsable?

Si 'l escolá mou escándol en la iglesia y 'l vicari ó 'l rector fá 'ls ulls grossos ¿quí será 'l culpable?

Si 'ls rectors y las Obras busquessin mes lo mérit artístich, garantia de fiel cumpliment, en los que nombran per' mestres de capella ú organistas, no sentiríam lo que ab tanta rahó censurem.

¿Perque d' aquestas censuras se 'n veuen franchs los mestres Frigola y Ribera?

Perque á diferencia de molts altres, son verdaders mestres que saben fer y escullir música religiosa.

Mentres las plassas d' organista y mestre de capella 's donguin en pago... de lò que sigui, no sentirem may bona música.

He 'us aquí nostra opinió que va á la afirmativa de 'l epigrafe.

Prengui 'l senyor Bisbe aquest assumpto ab l' interés que mereix: sa importancia és palpable. Pero no ab imposicions de cap mena que 'ns donaria resultats contra-

producents; no fixant privilegis que repugnan sempre á tota consciencia artística; no determinant obras, épocas ni autors que 'l mestres de capella tinguin de acceptar pèra sas funcions, que be podria resultar que la bondat de la obra fòs contraposada pe'l poch ó gens entussiasme de 'l director.

Si senten l' art, prou que las esculliran ells: no 'l senten, no se 'ls nombra ó se 'ls distitubeix.

La capella ó l' orga no és una finca que 's disfruta á perpetuidat.

En contestació de 'l segon extrem ó sia la negativa de acceptar com á única música religiosa bona, la de Palestrina y Victoria, copiamos los tituls y 'ls noms de 'l autors de las obras que 's cantaren á la «Magdalena» de París, ab motiu de 'ls funerals de 'l Duch d' Aumale.

Mestre director, Reverendo Chérion.

—*Missa Requiem*, Mozart; *Sanctus y Libera me*; de Dubois; *Pie Jesu*, de Faure; *Judex*, de Gounod y *In paradisum* de Faure.

Lo sabi Chérion, un de 'l mestres mes respectats de la Fransa musical, per res tingué 'n compte ni 'l nom ni las obras de Victoria y Palestrina.

Será, potser, que no entendrá lo que és música religiosa!

No haurá llegit lo que diuhen E. Sunyol y nostre amich P. de l' O.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

Secció de Montepíos

Montepío Catalá.—Habiéndose dado á esta Presidencia noticia oficial del fallecimiento de D. Agustín Fabregat, asociado que fué de este Montepío, se hace saber á fin de que los herederos del difunto puedan presentar los documentos necesarios á los efectos de lo dispuesto en el art. 54 de los Estatutos, y en su vista se dará cuenta á la Junta de Gobierno para resolver lo que proceda.—Barcelona 19 de Mayo de 1897.—*El Presidente*, José María Pous.

Reunions particulars

CÍRCULO DE LA IZQUIERDA DEL ENSANCHE.—

En la comedia *La mitja taronja*, representada diumenge, sos intérpretes, mes que de aficionats van fer l' efecte de consumats artistes.

La Sra. Coloma y las Srtas. Gassó y Goula en sos respectius papers de *Pana*, *Flora* y *Mercè* van estar molt acertadas, com lo Sr. Mari en lo de *Sr. Ramón*. Lo Sr. J. Petit, que feya molt temps no havia trepitjat taulas, va estar inmillorable en lo de *Sr. Esteve*, demostrant no haver perdut la afició, ni la bona dicció, ni 'l gran xich de quant feya las delicias de 'l públich en la Societat «Los Guerreros».

Molt be 'ls Srs. Palaudarias, Caralt y Sansalvador en los respectius papers de *Pancho*, *Lluís* y *Peret*.

A'l pás que unim nostres aplausos a'ls tributats pe'l públich, agraïm la invitació que 'ns feu lo soci n.º 4, ja que tal galanteria 'ns feu passar una bona vesprada.—J. TRULLS.

Saló de descans

Próximament hi haurá companyia catalana en lo teatro de l' Ateneo Catalá, de Sallent. Están contractadas las damas Sras. Dolores Más y Esperansa Miquel y formarán part de la companyia alguns aficionats ja aplaudits. Figurarán en lo repertori *La creu de la masia*, *La pubilla de Cairós*, *Lo Contramestre*, *Lo Didot*, *Mar y cel* y otras produccions notables.

Desitjem que vaji be.

—La societat *Terpsicore* s' ha establert en lo teatro de l' establiment de 'l Sr. Puig (Aribau, 43.) ahont ha comensat ab lluhits balls y 's proposa inaugurar las funcions teatrals lo dia 27, ab lo drama *Juan José*.

Toalla FRINÈ

SERVIETTE FRINÉ

Son ús hermojeja 'l rostre, absorveix la grassa del cutis, treu las arrugas, contrau 'l poro de la epidermis y evita las tacas, borro y erupcions de la pell.

Rejoveneix y es un tresor per conservar la dentadura neta, forta y esmaltada desapareixent ab son ús lo sarro y l' escorbut.

Duració, de sis mesos á un any

● PREU: 3 PESSETAS ●

Se ven en totas las perfumerías, droguerías, quincallerías y farmacias

ARXIU Y COPISTERIA

de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

— Passatge de Madoz, núm. 5, 2.ª —

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums, de

● JUAN AYNE ●

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

~~~~~ Especialidad en pianos de alquiler. ~~~~~
Guitarras desde 5 pesetas.

NO MAS TIFUS NI GÁSTRICAS

LIQUIDO DIOFCORIDES (USO EXTERNO)

Este maravilloso líquido reduce en 24 horas, en un 50 por 100 la fiebre de dichas enfermedades, sin prescindir del tratamiento facultativo.

Depósito: Farmacia, Plaza de las Ollas, número 8, Barcelona.—Puntos de venta: Farmacias, calle de Santo Domingo, 22 y Mayor, 74, Gracia.—Prospectos gratis.—Frasco, pesetas 5.

À CASARSE TOCAN

Por 30 duros el mobiliario siguiente:

Una cama Viena (matrimonio), un sommier muelles (matrimonio), una cómoda con mármol, seis sillas regilla, una mesa de noche con mármol, una mesa de comedor, seis sillas idem, un elegante espejo y perchas.

Además hay camas de Viena á 20 pesetas, y de matrimonio, á 35. Sillas de regilla á 44 pesetas docena. Juegos de lavabo Viena mármol á 24, y gran surtido de muebles de todas clases á precios de fábrica.

LA IMPERIAL, Conde Asalto, 25

La gran Liquidación

La casa que da los muebles más sólidos y más baratos

UN MOBILIARIO NON PLUS ULTRA

Una cama de Viena ó de hierro (matrimonio), un sommier, un colchón, una cómoda con marmol, 6 sillas regilla, una mesa noche, un espejo, una mesa comedor, 6 sillas y un palanganero,

todo por 30 duros

Hay camas de Viena con somier, colchón y almohada

A 32 PESETAS

Riera Alta, núm. 48 - Barcelona

Imp. Pujol y C.ª - Tallers, 45.—Barcelona